

Zerre Hükümsüzüm Aldatılmışlığım Kadar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Eylül 2015

Aşkın naif varlığı mademki erişilmezi beşerin kıdem bildiğim gözyaşı mı yüklü yoksa gönül her gün bitiminde...

Devinirken zaman mekânsız izafiyeti iken tecelli eden kuru bir zafiyet benimki tekerrür eden gönül teknesinde tüm yalıtılmışlığımı bertaraf ettiğim bir öykünün kayıp yarısıym kayıp yaramda saklı iken o merhem yüklü varlığın uzak kılsam da uzağında kalamadığım.

Tümlenmek olsa da mizacı evrenin hep yarım kalmışlıklar ile bezeli ömür bir kaşık suda boğarken nefsimi kör kütük aşkı mihrap bilmişim izafî bir edim iken tekil yankılarım sefil tanılarım tınısı duyulmaz iken yetilerimin köreldiği anbean günbegün dibine vurmuş bir gölge kadar sakilim belki de.

Mihrabı yok saydığın gündü gittiğimde ve sonu başı bildiğim. Ey nankör gönül, sen de mi bu kadar sitemkârsın da hele ki o kırılğanlığımı yok bilmişken yolsuzluğum.

Türevi elemin yoksun kılındığım hele ki hicap ettiğim.

Tefekkürüm en derinde.

Sonsuzluk mu saklı yoksa mizacında.

Hadi kolaysa kopar at tüm solgun gölgeleri ve azat et beni. Sanırsın ki yoksulum yoksunluğunda saklı iken tüm teferruat.

Sanırsın ki zerre hükümsüzüm aldatılmışlığım kadar.

Görmez misin özlemin ne derin.

Bakir kıyılarında aşkın yürüme belki de en mutlandıran tek kişilik yolculuğumu görmezden gelen kim varsa hicap etmem bil ki.

Esefle kınasa da eşrafım yok saysa da varlığımı ve ölsem de günden güne beyhude olduğunu bildiğim bir çıkmazdayım anlamsızlığı anlam kılan ve mihrabı tekelinde tüm tüketilmişliğimin.

Külfet bildiğim mizacımı yok saydığım dengeye oturtamadığım yine de yüksünmekten alıkoyarken kendimi.

Alındığım sitemler aldırılmaz kıldıkları varlığım son addedilen başlangıçlar, savruk ve izafi yörüngem belki de için için kemiren bir virüs yoksun nizamların bekçiliğinde gök kubbe erişilmezliğin merkezinde.

Savruk kıtalarda saklı o serzenişler ve varı yoğu dert belleyip de bir türlü erişemediğim huzur mutlak bir devranın vakur iletişimsizliği kadar ayan beyan. Bu yüzden uzağındayım yakın bildiğim yüreklerde saklı iken görünmezliği kaderin el ele vermişken keder denen o heyula acı.

Tınısı nasıl da yakın ve hepten kayıp ritmi yüreğin bir öyle bir böyle boşvermişliğin tükettiği içsel hazinem yetisiz addedilen düş bilgisi yaşlı zaman.

Zafiyeti belki de beşerin yine de geri duramadığı o tahakküm yüklü beklentisi bir ucundan sızıp adlandıramadığı korkularını yok saysa da kaçmaktan alıkoyamazken kendini. Ne gam...

Yalansa söyle hatta haykır bilsem de boşuna tüm serzenişim yoksun bırakıldığım bir düşün altı üstü yakamdan düşüremediğim. Sonsuza kadar hoşça kal atamasam da özümden köz bildiğin ne ise bana dair.